

[Agerschou]

Siden karensdagen blev indført i forbindelse med den borgerlige regerings felttog i efteråret 1982 mod almindelige mennesker, har Folketinget hvert år haft lejlighed til at tage stilling til forslag om karensdagens afskaffelse. Til forskel fra tidligere, hvor det enten var Socialdemokratiet eller SF og VS, der fremsatte forslag, kommer initiativet denne gang fra regeringen. Dermed er der formodentlig et flertal bagved, og når forslaget om kort tid bliver endeligt vedtaget, kan man konstatere, at oppositionens bestræbelser er lykkedes. Vi får med andre ord omsider vores forslag om karensdagens afskaffelse vedtaget, selv om det rent teknisk kommer til at fremtræde som socialministerens.

Som argument for, at det nu endelig sker, skriver socialministeren i fremsættelsestalen, at karensdagen ikke har virket ens for de forskellige persongrupper. Således har karensdagen bl.a. omfattet relativt flere personer i den offentlige sektor end i den private sektor. Ja, det skal guderne vide. Karensdagen har i vidt omfang udviklet sig til en særlov vendt mod offentligt ansatte.

Det siges videre, at de forskellige lønmodtagergrupper heller ikke har haft samme muligheder for at afvikle karensdagen ved anvendelse af f.eks. afspadsering og restferie. Ja, kort sagt har det været sådan, at jo højere lønramme man har befundet sig i, jo færre chancer for at lide økonomisk tab ved sygdom. Det har været et kendetegn for regeringens almindelige omvendte Robin Hood-politik.

Endvidere nævnes det, at forslaget er et led i bestræbelserne for at effektivisere og forenkle administrationen af dagpengeloven. Vi andre har hele tiden hævdet, at karensdagen ville medføre en omfattende meradministration, og vi kan nu læse, at regeringen giver os ret.

Der kunne nævnes flere begrundelser end dem, regeringen angiver, men lad gå med dem, der er. De er rigtige, men de er stort set også skrevet af efter de bemærkninger, Socialdemokratiet, SF og VS gennem årene har forsynet diverse forslag om karensdagens afskaffelse med. Det har vi ikke noget imod. Fortsæt bare med at skrive af efter os!

Selv regeringen kan nu se, at karensdagen var en bommert, efter vores opfattelse en bommert blandt mange. Det eneste gode ved dette asociale intermezzo har været, at ingen

fremtidig regering ved sine fulde fem vil kunne finde på én gang til at indføre karensdage. De er nu endegyldigt begravet.

Forslaget indeholder en række andre ændringer, som SF vil støtte. F.eks. er det fint, at mødre, hvis børn indlægges på sygehus i tilknytning til fødslen på grund af sygdom, får den samme ret til barseldagpenge som mødre til for tidligt fødte børn og børn med for lav fødselsvægt.

Det foreslås også, at kompetencen til at træffe afgørelse om forlængelse af sygedagpengeperioden ud over varighedsbegrænsningen på de to år lægges ud til kommunerne. Det har vi såmænd ikke noget imod, men vi vil under udvalgsarbejdet interessere os en del for de konsekvenser, varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge har haft. Vi anser faktisk denne varighedsbegrænsning for et af den borgerlige regerings mest blodtørstige angreb på folk, der i forvejen var og er i klemme. Det var en varighedsbegrænsning, der udelukkende ramte og udelukkende rammer menneske, der er alvorligt og langvarigt syge. De skal også have økonomiske bekymringer foruden deres sygdom, sagde og siger den borgerlige regering.

Det ville klæde socialministeren en del, hvis hun i forbindelse med dette lovforslag tog initiativ til, at varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge blev fjernet.

Aase Olesen (RV):

Argumentet for at indføre karensdagen var for Det Radikale Venstre alene, at man skulle forsøge at komme det store underskud på statens finanser til livs i årene 1983-84. Det er nu lykkedes, og da vi samtidig må erkende, at karensdagen efter grundig undersøgelse har vist sig ikke at ramme så bredt, som den var tænkt, kan vi medvirke til, at loven ophæves.

Det kan godt give anledning til nogen filosofien om, hvordan det skal være muligt i fremtiden at føre fordelingspolitik, der rammer bredt, når man ser, at hverken arbejdsgivere eller lønmodtagerorganisationer har følt sig foranlediget til at bakke op bag denne lovgivning. Tilbage bliver som sædvanlig kun de sølle, hvis man skal spare, og det mener vi er fuldstændig uacceptabelt.

Den foregående taler fra SF sagde, at det var meget morsomt at se det her lovforslag,